

Oriol DOMINGO

La impressionant victòria electoral de la coalició encapçalada per Jordi Pujol i, després, el cas de Banca Catalana, de nou tret a la llum pública, amb l'afer de la querella del Fiscal General de l'Estat contra Jordi Pujol, són dos fets que xoquen d'una manera brutal a Catalunya.

La filtració de la notícia ha tornat a produir-se sospitosament a *El País*, el diari madrileny considerat en determinats cercles periodístics i polítics com a pro-governamental i neocentralista. És el mateix diari que, a l'abril del 1980, cinc dies després que Pujol fos escollit president de la Generalitat, va escriure obsessivament i metòdicament sobre les que anomenava «dificultats econòmiques del grup bancari de Pujol». Ara s'ha fet esclatar la bomba immediatament després que Jordi Pujol obtingués democràticament l'absoluta majoria parlamentària, i poc abans de la investidura presidencial.

L'afer de la querella ha estat objectivament un mal llamp incendiari que pretén trencar el seré paisatge de la vida política del Principat. Una vida política en què, amb la sessió constitutiva del Parlament i l'elecció del nacionalista i demòcrata-cristià Miquel Coll i Alentorn (de Convergència i Unió) com a president de la Cambra, havia començat la segona legislatura autonòmica, mostrant, així, la normalitat i la consolidació de les institucions de Catalunya. Una vida política catalana en què tothom havia acceptat l'ineludible veredict de les urnes. O, almenys, així ho semblava.

Però, ara, sembla que els

Cal destruir Jordi Pujol

Una querella amb motivacions polítiques

resultats de les eleccions molesten. Sembla que Pujol molesta. Molta gent de diversos àmbits socials, econòmics, culturals, cívics i polítics, comparteixen la idea que hi ha una consigna. Cal destruir Jordi Pujol. Cal llançar fang contra el que Pujol significa i representa. És a dir, CiU, que es mostra com una força política nacionalista i interclassista, que juga a favor de la democràcia i de l'autonomia, que vol la modernització de l'Estat i una societat civil progressista. I avui, Pujol, amb quasi 1.400.000 vots i la majoria absoluta parlamentària, gaudeix de la confiança majoritària dels ciutadans de Catalunya que han apostat per ell.

Pujol no ha estat desgastat ni pels quatre primers anys de l'actuació de govern ni per tots els rumors a l'entorn de Banca Catalana durant aquest mateix període.

Cal, doncs, destruir Pujol. No hi ha cap dubte que el cas Banca Catalana i l'afer de la querella ha estat polititzats. Ho són des dels començament, ara fa uns 25 anys. Banca Catalana naix amb l'objectiu d'enfortir la infraestructura de Catalunya, i ja els moments inicials coincideixen amb tres anys d'empresonament i un any de confinament d'un dels fundadors, Jordi Pujol, com a conseqüència de les seues activitats polítiques clandestines de caràcter catala-

nista i democràtic, i contra la dictadura del general Franco.

Després, en el període més recent, continua existint aquesta intencionalitat política en l'afer. Es produeixen rumors i filtracions que, d'una o altra manera, afecten la vida d'aquesta entitat bancària. Casos que en uns altres bancs (com ara Banco Urquijo, Bankuni6n i Mas Sardà) similars al de Banca Catalana han estat tractats d'una altra manera. Administrativament, i no venalment. I, com que es diu, fins i tot, que la querella pot afectar una trentena de persones que formen part de distints grups d'empresaris progressistes, el diari barceloní *La Vanguardia* ha arribat a sospitar que ens podríem trobar davant la voluntat de muntar un procés polític a la burgesia de Catalunya. El mateix Pujol, que, segons ha declarat, se sent moralment i jurídicament tranquil, s'ha referit a l'aspecte polític que des del començament ha tingut aquest assumpte. Ha assenyalat que, sense aquest component polític, el desenllaç hauria estat diferent, i avui ja no es parlaria més de Banca Catalana.

L'entitat està ara en mans de Banco de Vizcaya, i té bona salut.

Ara pot passar de tot. El nacionalista Pujol ha superat sempre tots els obstacles que se li han posat al davant. Les dures eleccions autonòmiques del 29 d'abril en són la darrera i contundent prova. ¿Superarà aquesta nova prova de foc? ¿O bé aquest afer esdevindrà un bumerang, que girarà en contra dels qui han llançat la pedra a les tranquil·les aigües de la vida política de Catalunya?